

et Spørgsmaal, der kræver Lovgivningsmagtens Interesse; det har ogsaa vist sig gennem de Udvalg og Kommissioner, der administrativt er nedsat til at undersøge forskellige Forhold paa det Omraade, f. Eks. Overførelsen af Strøm. Hidtil har hele denne Del af vort økonomiske Liv ligget fuldstændig under det private Initiativ, og det tror jeg har været meget heldigt, og det vil sikkert ogsaa være heldigt i den kommende Tid, fordi man under det private Initiativs Ledelse er fulgt godt med i den tekniske Udvikling, der har fundet Sted paa dette Omraade. Der er kun vedtaget ganske faa Love vedrørende Elektricitetsforsyningen i vort Land, nemlig Stærkstrømsloven af 1907 og saa den Lov, vi fik for 2—3 Aar siden angaaende Vandkraftanlægeneovre i Jylland. Jeg nævnte Stærkstrømsloven af 1907, hvorved man for disse Højspændingsanlægs Vedkommende fik Ret til at ekspropriere Grund til Anbringelse af det Materiel, der skal anvendes, Master, Transformatorstationer og lignende. Denne Lov har nu virket i 13—14 Aar og har jo været Betingelsen for, at der kunde foregaa saa stærk en Udvikling paa dette Omraade, som sket er. I de allerfleste Tilfælde klarer man sig fra Elektricitetsselskabernes Side ved en mindelig Overenskomst med de paagældende Lodsejere og Grundejere og faar anbragt disse Master, som naturligvis er til nogen Gene, uden større Vanskeligheder. Men det sker ogsaa, endog ret hyppigt, at Lovens Ekspropriationsbestemmelser bliver bragt til Anvendelse. Efter en saadan Ekspropriation kommer der i Regelen en Voldgiftskendelse, hvilket ogsaa er forudsat i Loven, idet det bestemmes, at vedkommende Lodsejer vælger det ene Medlem og Elektricitetsselskabet det andet til denne Voldgiftsdomstol; og kan de paagældende ikke enes om en Opmand, udnævnes en saadan af Politimesteren. Nu er den Slags Voldgiftskendelser altid noget vanskelige, og der har i den sidste Tid i „Roskilde Dagblad“ været fremsat en ret skarp Kritik over visse Voldgiftskendelser. Man har der hævdet, at den Voldgiftsmand, der udnævntes af Politimesteren, i Virkeligheden var fuldstændig enevældig, idet Kendelsen var endelig, uden Appel; endvidere pegedes der paa, at da der udnævnes højst forskellige Folk til Opmand, bliver de Afgørelser, der træffes, i høj Grad uensartede. Ogsaa fra Elektricitetsselskabernes Side tror jeg at kunne sige, at man i høj Grad ønsker, at disse Voldgiftskendelser kunde blive saa ensar-

tede som muligt. Det er muligt, at Loven af 1907 kunde trænge til at tages op til Revision, og det kræves — og maaske med Rette —, at der kommer en Appellinstans, saa at en Voldgiftskendelse angaaende Erstatning kan indankes derfor. Det er imidlertid forholdsvis smaa Erstatninger, det drejer sig om, og det vilde derfor være noget for kostbart, om man skulde have alt for mange Appeller og et alt for stort Apparat sat i Gang. Jeg tror, der kunde opnaas noget, hvis der kun var en enkelt Opmand for den Slags Sager for hver Landsdel — et større Omraade kan man vel neppe tage, da det vilde være forbundet med for store Omkostninger i Forhold til de Beløb, det drejer sig om, om denne Opmand skulde fare hele Landet rundt. Loven har nu virket i 14 Aar. Jeg tror, det vilde være heldigt, om der fra den højtærede Ministers Side, maaske igennem Elektricitetskommissionen, blev indhentet Oplysning om, hvorledes Loven har virket, for at man kunde se, om der er Grund til at tage den op til ny Overvejelse og Revision, og det vil sikkert være saa meget mere paakrævet, som det kan ventes, at der i de kommende Aar vil foregaa en endog ret betydelig Udvikling med Hensyn til Elektricitetsanlæg, navnlig Stærkstrømsanlæg. Ved Stærkstrøm af 50 000 Volts Spænding vil det næsten altid dreje sig om A-Master, Dobbeltmaster, som spænder over noget større Omraader. Jeg tror, det vilde være i høj Grad formaalstjenligt, om der blev indhentet Oplysninger, hvorefter man kunde skønne over, om der burde foretages en Revision af denne Lov.

Boa: Den økonomiske Krise, der for Tiden hænger Verden, har i ikke ringe Grad mærket ogsaa vort lille Samfund. Hvordan man skal faa afhjulpet denne Krise, derom hersker der stor Unighed indenfor de forskellige politiske Partier, men vi kan alle blive enige om, at den koster Samfundet uhyre Summer. Alle Samfundsborgere bør derfor efter yderste Evne bidrage til at tilvejebringe de Midler, som Staten nødvendigvis maa lægge Beslag paa for at afbøde de værste Brøst, denne Krise har affødt. Vi har her i dette høje Ting hørt, at der er kommet nogen Misnøje til Orde i denne Retning — jeg tænker særlig paa det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Udtalelse om, hvorledes Kontrollen med Borgernes Skatteevne udøves. Det forekommer mig, at i den Situation, vi